

LEHÓCZKY ÁGNES
Budapesti beszélgetések

1.

*Démoni viharral kezdődött a hétfő reggel.
Tulajdonképpen már hajnalban hallottuk –
félálomban.*

*Aggódtam, hogyan jutsz majd el a kocsiig,
miközben te a szuroksötét eget mustráltad az ablak mellől
fehér csipkefüggönyön keresztül.
Vállat vonva visszabújítál a takaród alá.*

2.

*A kilencedik kerület szívében megkérdezted
hogyan. Jegyzeteltél, miközben válaszoltam.
Egy középkori labirintus formáját alkotva
kétkelés nélkül olykor-olykor fordulj vissza.
Kisebb-nagyobb minotauruszokkal megharcolva
végül az origóhoz érsz.*

*Végül megegyeztünk. Mindegy. Csak az a lényeg,
hogy valahogy temessük el egymást.
A barátság mérföldköve.
Mindegy, ki az első.*

3.

*Egy másik asztalnál
definiálni próbáltuk a reménytelen szerelmeket
és különböző fáknek képzeltük el őket
a legutóbbi, megegyeztünk, mindkettőnknek
egy legalább negyven méter magas pinus silvestris
azaz erdei, fáklya, répa vagy tündér fenyő volt,
a kilencedik égis ért és természetesen a téli napforduló fája
gyantás törzse könnyen gyúlékony
mégis az örökzöldek közül a legközönségesebb.*

4.

*A kulturális központ egy kanyargós utca farkastorkában
Tátongott. A kékszakállú vára sötétén kékllett
És dohos levegőt lehelt ki. Ezer ablaka kiverve.
Véraláfutásos tűzfalain számomra nem érthető üzenetek,
a jövő fiatalságának biztosan, be is rezeltünk
a démoni graffitiktől és felnőttként szégyenszemre
hülyén rohanni kezdtünk.*

*És aztán tényleg volt koncert a végén, színpad, erősítők.
Még így is. Meg sör is, amit nylonzacskóból szolgáltak.*

5.

*Lepleztem meglepődésem
mikor is elárultad, hogy a munkádban
gyakran csakúgy rögtönzöd a film fordítását.
A kontextusból kitalálod. Legutóbb valamelyik
skandináv nyelvből szinkronizáltál.
Irigyeltem spontaneitásod.*

6.

*Férfi létedre utálok a férfiakat.
Úgy beszélnek a nőkről, hogy felfordul
a gyomrod.
Milyen perspektíva áll így előttem.
A fától, vagyis tőled, az erdőt sem látom.*

7.

*Nagyapám végre elmondta.
Ők is megérik a pénzüket. Nagymamával
egész életükben varrtak, megvárták
míg a nap nagy vörös korongja a horizontra
folyik. Zörgött a Singer, füstölgött a több kilós vasaló
a ritka szövet élén. Ötven évig. Virradatig.
Ezen persze nagyokat kuncogtak,
majd megmérték centivel a derekam
és megállapították, hogy ezerkilencszáz-
kilencvenkilenc szeptembere óta szélesebb lett.*

